

[Glønborg]

medarbejder på arbejdspladsen, som i øvrigt ellers opfører sig pænt, er med i en anden fagorganisation. Jeg advarer mod at betræde den vej. Det kan føre til det, vi ser så mange frygtelige eksempler på, nemlig at snart er det de krølhårede, snart jøder, snart tyrker, snart anderledes tænkende og snart indvandrere, man ikke er tilfreds med, og som man så skulle have ret til at forlade arbejdspladsen i protest imod. Må vi lige bede om, at man får lov til at være på sin arbejdsplads, når man i øvrigt passer sit arbejde og opfører sig ordentligt! Den frihed for den enkelte arbejdstager vil vi kæmpe for.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Nu synes jeg nok, at hr. Glønborg gik over stregen. Hvis det er sådan, at det er en mullah, der skal forklare hr. Glønborg, hvad budskabet er, når han kommer i kirke, forlader hr. Glønborg vel menigheden, og det er det, det drejer sig om.

Berlau (FK):

Lad mig tage hr. Glønborg først. Jeg synes faktisk, at det eksempel, jeg bringer frem, er yderst relevant. Hvis det bliver ulovligt under henvisning til dette forslag at nedlægge arbejdet, fordi man i visse situationer ønsker en uorganiseret enten optaget i fagforeningen eller også fjernet fra arbejdspladsen, må de mennesker, som altså føler for deres sag, selvfølgelig se sig om efter andre muligheder. Og hvad er så mere nærliggende end at sige: Da jeg ikke kan klare lugten i bageriet mere, må jeg takke af. Det ønsker hr. Glønborg altså skal være forbudt. Det skal ikke være sådan, at den enkelte kan forlade sin arbejdsgiver og hans synkende skude, for så vidt at den ikke kan fortsætte, når alle medarbejderne har forladt den. Jamen det er jo det kristne, hellige, katolske diktatur, som stikker sit hoved frem i denne sag! Det vender jeg tilbage til under min ordførertale.

Jeg vil indledningsvis sige, at dette for os at se er et rent pigespejderforslag. Det indeholder i virkeligheden ikke noget af det, som de borgerlige partikonventer med mellemrum holder frem, når de skal tordne imod en eller anden fiktiv modstander under festlige sammenkomster. Realiteten i Danmark i dag er jo, at vi har et arbejdsmarked, hvor der eksisterer arbejdspligt – en pligt til at udføre sit arbejde fra mor-

gen til aften. Og ve den synder, der forlader sit arbejde i utide! Ham ved man nok hvordan man skal straffe. Man har en række pølsehakemaskiner på Sankt Annæ Plads under navnet Arbejdsretten, og de skal nok få det til at fungere. Derfor er det forslag, som foreligger her, værdiløst, hvis man ser på det med temmelig borgerlige øjne.

Der har i debatten være rejst det spørgsmål, hvorvidt vi i fremtiden skal til at afgøre en række arbejdsretlige spørgsmål ved de civile domstole. Det er et ganske interessant eksperiment, som jeg måske nok selv kunne ønske at se afprøvet i virkeligheden. Vi er ikke tilhængere af Arbejdsretten og det arbejdsretlige system, det er tværtimod efter vores opfattelse en borgerlig opfindelse, som Socialdemokratiet har labbet i sig og har snoet sig så meget ind i, at de nu ikke har en jordisk chance for at komme ud af det igen.

Det ville være ganske spændende at se en arbejdsnedlæggelse på en stor virksomhed blive afgjort i Sø- og Handelsretten. Det tager 1½ års tid at gennemføre en sag i Sø- og Handelsretten, og hvis man skulle udmåle en arbejdsnedlæggelse efter de almindelige civile retlige erstatningsregler, ville det være spændende at se folk blive idømt erstatninger på 5 mio. kr. Hvordan i alverden havde man tænkt sig at inddrive den slags beløb hos de pågældende?

Nej, jeg tror, borgerskabet og Socialdemokratiet gør meget klogere i at holde sig til det, de kender, nemlig Arbejdsretten med den hurtige justits, hvor man tvinger folk tilbage på arbejdspladsen. Så får det socialdemokratiske idealsamfund mulighed for at køre videre. Jeg kan se, hr. Kaj Poulsen smiler anerkendende. Jeg takker mange gange, fordi man forstår, at vi så snedigt har indset sammenhængen i det socialdemokratiske samfund.

Men hvis jeg endelig skal være så liberalt indstillet, ville jeg egentlig også gerne se dette her blive ført ud i livet i en langt større udstrækning. Lad os endelig liberalisere arbejdsmarkedet, således at der virkelig kan komme en arbejdskamp imellem lønmodtageren og hans arbejdsgiver eller -køber – ordvalget afhænger af, hvordan man nu ser på sagerne, for arbejdsgiverne køber trods alt arbejdskraften og giver den vel ikke. Det er sådan en lidt mærkelig formulering, man har fundet på dér, men sådan er sproget nu engang. Men det ville da være spæn-